

A la calandria

Releugi de l'espai, eteri Bard!
Mens pes aquest món ple d'ensenar,
o, si et mantén les ales, car i esguard
resten al niv, al tener humit de rou?
— el niv ou pot, a qualsevol instant,
dur les trèmula ales, el dolç cant.

Fins on la vista arriba, si més enllà,
munta, ardit xilaine! — el cant d'ama,
(Ua; entre tu i els teus mui jollida),
no se arda capendria menys el pla.
I, alt privilegi! sembla ta cantera,
independent fins de la primavera.

Cedeix al rossinyol son horc ombriv::
Es per a tu la glariosa llum
da d'ou, d'ament del món, resses un niv
d' harmonies, amb noi dins' costura.

Didi el sursi no es perd si s'enlaira, — fidel
as dos termes germans de terra i cel.